foyer
The Journal of Humanities, Social Sciences, and Education

Panan Chom and Pluk Fee: Kru Liam and Early Literary Pornography in Thailand

Tapakorn Klinhom
Independent Scholar

Received: August 27, 2025
Revised: January 30, 2026
Accepted: March 19, 2026

Abstract

Kru Liam, also known as Luang Wilatpariwat, was a pioneering author in the field of early literary pornography in Thailand. His works are difficult to find and difficult to access, resulting in limited dissemination of information about them. This article is an academic article presenting information from Kru Liam's literary pornographic works, Panan Chom (Gambling & Admiration) and Pluk Fee (Inoculation), based on their first editions. Panan Chom and Pluk Fee are literary pornographic translations by Kru Liam, adapted from foreign literary pornography. Panan Chom serves as a sequel to Klom Khan (the most well-known work of literary pornography by Kru Liam) and can be read either sequentially or independently. The text is divided into four chapters: Chapter 1, "Kan Panan Prieap Tua" (Gambling Compared to Oneself); Chapter 2, "Men Den Het (Hua Phrommachari)" (Maidenhead[Hymen]); Chapter 3, "U Bai Chotmai Luang" (The Stratagem of the Deceptive Letter); and Chapter 4, "Ya Tha Pa Phong" (The Ointment That Causes Swelling). It has been found that the compiled editions of Klom Khan and Panan Chom published during the 1940s–1950s contain discrepancies when compared to the original versions. In addition, a newly discovered short work of literary pornography by Kru Liam, titled Pluk Fee, has also come to light. This new information makes a significant contribution to filling the knowledge gap regarding early literary pornography in Thailand.

Keywords

Kru Liam, Panan Chom, Pluk Fee, early literary pornography in Thailand

Foyer
The Journal of Humanities, Social Sciences, and Education

พนันชมแลเรื่องปลูกฝี : ครูเหลี่ยมกับวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ (Literary Pornography) ยุคแรกในสังคมไทย

ฐาปกรณ์ กลิ่นหอม
นักวิชาการอิสระ

บทคัดย่อ

ครูเหลี่ยมหรือหลวงวิลาศปริวัตรเป็นผู้บุกเบิกวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ (Literary Pornography) ยุคแรกในสังคมไทย แต่ผลงานวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลี่ยมเป็นหนังสือหายากและเข้าถึงได้ยาก จึงทำให้มีข้อมูลเผยแพร่อยู่ค่อนข้างน้อย บทความนี้เป็นบทความวิชาการที่นำเสนอข้อมูลที่พบจากวรรณกรรมเร้ากามารมณ์เรื่องพนันชมแลเรื่องปลูกฝี ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากหนังสือฉบับพิมพ์ครั้งแรก พนันชมแลเรื่องปลูกฝีเป็นวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ที่ครูเหลี่ยมแปลมาจากวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ต่างประเทศ พนันชมเป็นภาคต่อของกล่อมครรภ์ (วรรณกรรมเร้ากามารมณ์ที่มีชื่อเสียงที่สุดของครูเหลี่ยม) ที่สามารถอ่านต่อเนื่องกันหรืออ่านแยกกันก็ได้และมีเนื้อหาแบ่งออกเป็น 4 บท ได้แก่ บทที่ 1 “การพนันเปรียบตัว” บทที่ 2 “เมนเด็นเฮ็ด (หัวพรหมจารี)” บทที่ 3 “อุบายจดหมายลวง” และบทที่ 4 “ยาทาพาพอง” นอกจากนี้ ยังพบวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ขนาดสั้นเรื่องใหม่ของครูเหลี่ยมคือเรื่องปลูกฝีอีกด้วย ข้อมูลเหล่านี้เป็นข้อมูลใหม่ที่มีส่วนช่วยเติมเต็มองค์ความรู้เกี่ยวกับวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ยุคแรกในสังคมไทยได้เป็นอย่างดี

คำสำคัญ

ครูเหลี่ยม, พนันชม, ปลูกฝี, วรรณกรรมเร้ากามารมณ์ยุคแรกในสังคมไทย

บทนำ

> เอ้อ... พูดถึงเรื่องนี้แล้วมันช่างแปลกแท้ ๆ เทียวคุณ ทีไอ้เรื่องลามกสัปดนของฉัน ฉันไม่ได้ใส่ชื่อเสียงอะไรเลย แต่พอเอ่ยชื่อเรื่อง ใคร ๆ ก็รู้กันทั่วบ้านทั่วเมืองว่าของครูเหลี่ยม ส่วนไอ้เรื่องดี ๆ ที่ฉันใช้นามนกโนรี น้อยคนที่จะรู้ว่าเป็นฉัน (Watcharasatian, 1963, p. 15)

ครูเหลี่ยมหรือหลวงวิลาศปริวัตร (เหลี่ยม วินทุพราหมณกุล) เป็นนักเขียนและนักแปลชั้นครูผู้มีบทบาทสำคัญในวงการวรรณกรรมไทยระยะแรก ผลงานของครูเหลี่ยมครอบคลุมทั้งวรรณกรรมที่ประพันธ์ขึ้นเองและงานแปลจากภาษาต่างประเทศ โดย *ความไม่พยาบาท* ของนายสำราญ (หนึ่งในนามปากกาของครูเหลี่ยม) เป็นผลงานที่เป็นที่รู้จักมากที่สุดในปัจจุบันเพราะเป็น “นวนิยายไทยแท้” เรื่องแรกที่แต่งโดยชาวไทย และมีองค์ประกอบของนวนิยายและแนวคิดแบบไทยทั้งหมด (Warathorn, 1976, p. 56) นอกจากนี้ ครูเหลี่ยมยังเป็นนักแปลวรรณกรรมต่างประเทศ เช่น สาวสองพันปี แปลจากเรื่อง *She* ของ เอช. ไรเดอร์ แฮ็กการ์ด (H. Rider Haggard) *ทแกล้วทหารสามเกลอ* แปลจากเรื่อง *The Three Musketeers* ของ อเล็กซองดร์ ดูมาส์ (Alexandre Dumas) (Kanchanakaphan, 1980, p. 181) อีกทั้งครูเหลี่ยมยังเป็นนักเขียนและนักแปลวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ (Literary Pornography) ในยุคแรกของสังคมไทย ผลงานที่มีชื่อเสียง ได้แก่ *กล่อมครรภ์ พนันชม พรหมจารี ดรุณีประวัติ* (Thewes, 1986, pp. 108-109) อย่างไรก็ตาม ผลงานของครูเหลี่ยมส่วนใหญ่จัดเป็นหนังสือหายาก มักอยู่ในการครอบครองของห้องสมุดเอกชนหรือคอลเลกชันส่วนบุคคลซึ่งเข้าถึงได้ยาก และปรากฏอยู่อย่างจำกัดในห้องสมุดภาครัฐ ส่งผลให้ผลงานของครูเหลี่ยมยังไม่แพร่หลายและไม่เป็นที่รู้จักในวงกว้างของสังคมไทยเท่าที่ควร

วรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลี่ยมที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคือ *กล่อมครรภ์* เป็นวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ที่เข้าใจกันโดยทั่วไปว่าเป็นวรรณกรรมเร้ากามารมณ์เรื่องแรกของไทย ซึ่งเป็นหนังสือหายากระดับ “ได้ยินแต่ชื่อ แต่ไม่เห็นตัว” (Changsupan, 2017) และเป็นวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลี่ยมที่มีการศึกษาในวงวิชาการอย่างจริงจัง โดย Tailanga (2014) ได้ศึกษา*เรื่อง เพศวิถีและอารมณ์ปรารถนา: ครูเหลี่ยมกับนวนิยายอีโรติกของไทย* โดยได้ศึกษา*สำราญวิทยา กล่อมครรภ์* และ *ลอนดอนเนอร์* ต่อมา Srisuwan (2018a) ได้ศึกษาเรื่อง *กล่อมครรภ์: เมื่อครูเหลี่ยมฉีกยันต์กันผีเสนอเรื่องเพศและกามารมณ์กล่อมสังคมไทย ทศวรรษ 2450-2460* ศึกษาเรื่อง *กล่อมครรภ์* นอกจากนี้ Changsupan (2017) ได้นำเสนอข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลี่ยมเรื่อง *‘ตลุยลอนดอน’ หนังสือปกขาวที่คลี่คลายปริศนาบางประการของประวัติศาสตร์วรรณกรรมกามบันเทิง* โดยได้นำเสนอข้อมูลใหม่ เช่น การปรากฏปีที่พิมพ์ของหนังสือชุดนี้ หนังสือชุดนี้เป็นเรื่องแปลจากภาษาต่างประเทศ และเนื้อหาภายในเล่ม ซึ่งเป็นข้อมูลที่น่าสนใจและมีรายละเอียดที่ช่วยคลี่คลายความเข้าใจเกี่ยวกับวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลี่ยมได้หลายประการ

Tailanga (2014) นักวิชาการที่ได้ศึกษากล่อมครรภ์ฉบับพิมพ์ครั้งแรกเป็นคนแรกได้เสนอว่า *กล่อมครรภ์* เป็นวรรณกรรมที่มีลักษณะแบบวรรณกรรมอีโรติกที่เน้นรายละเอียดเรื่องการร่วมเพศและใช้ความเปรียบแบบวรรณกรรมอีโรติกยุควิกตอเรีย (Tailanga, 2014, p. 40) *นามานุกรมวรรณคดีไทย ชุดที่ 4 วรรณคดีไทยสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว* ของมูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาก็ระบุว่า *กล่อมครรภ์* เป็นนวนิยายแนวเรื่องเพศ (อีโรติก) ขนาดสั้น เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นการกล่าวถึงการร่วมเพศ (Princess Maha Chakri Sirindhorn Foundation, 2017, p. 20) แต่ Srisuwan (2018a) เสนอว่า *กล่อมครรภ์*

เป็นวรรณกรรมเร้ากามารมณ์หรือวรรณกรรม “พอนอกราฟี่ (pornography)” มากกว่าวรรณกรรมอีโรติกเพราะครูเหลี่ยมนำเสนอเรื่องเพศอย่างโจ่งแจ้งเพื่อยั่วยุและปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ มีการใช้ภาษาที่หยาบโลนถึงขีดสุด และเมื่อเปรียบเทียบหนังสือปกขาวในช่วงทศวรรษ 2490-2500 *กล่อมครรภ์* มีการใช้ภาษาที่เหมือนกับวรรณกรรมในช่วงเวลานี้แต่มีลักษณะการพรรณนาอย่างมีวรรณศิลป์มากกว่า (Srisuwan, 2018a, pp. 81-82) ส่วน *พนันชมแลเรื่องปลูกฝี* ไม่สามารถจัดเป็นวรรณกรรมกามวิสัยตามนิยามของราชบัณฑิตยสภาได้เพราะ *พนันชมแลเรื่องปลูกฝี* เป็นวรรณกรรมที่เป็น “งานเขียนที่เน้นเรื่องกามกิจเพื่อปลุกเร้าอารมณ์เพศ อาจเป็นเรื่องชวนหัว เรื่องจริงจัง เรื่องสยองขวัญ หรือเรื่องประหลาดมหัศจรรย์ ... งานเขียนประเภทนี้แบ่งได้เป็น ๒ ลักษณะ ลักษณะหนึ่งเน้นเรื่องเพศระหว่างชายหญิง ...” (The Royal Institute, 2002, p. 336) มากกว่าเป็น

> งานเขียนที่บรรยายบทพิศวาสอย่างละเอียดและชัดเจน ... ไม่ได้หมายรวมไปถึงเรื่องเร้ากามารมณ์ซึ่งมุ่งหมายที่จะให้เกิดการยั่วยุทางกามารมณ์เป็นหลัก วรรณกรรมกามวิสัยถือว่ากามารมณ์เป็นองค์ประกอบด้านสุนทรียะ แก่นเรื่องหรือศีลธรรมของงานวรรณกรรมนั่นคือกามารมณ์เป็นเพียงส่วนเกื้อหนุนจุดมุ่งหมายอื่นมากกว่าจะช่วยกระตุ้นหรือเร้าให้เกิดความรู้สึกทางเพศ (The Royal Institute, 2002, p. 163)

และหากพิจารณาจากบทบรรยายที่ปรากฏใน *พนันชมแลเรื่องปลูกฝี* จะพบว่า ครูเหลี่ยมมีความตั้งใจปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศของผู้อ่านอย่างชัดเจน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

> ข้าพเจ้าล้วงเข้าไปดูในช่องด้วยนิ้วมือ รู้สึกเนื้อนุ่มอุ่นด้วยความอยาก และขมิบเอามือท้าให้ทำการ หล่อนเสียวกระศัลย์ไปเมื่อถูกแหย่ด้วยนิ้วมือที่สถานอันอ่อนโยน จนสยิวกายแลจิกเท้าแลนมคัดหัวนมชัน ข้าพเจ้าล้วงลึกเข้าไปจนถึงปากมดลูกหรือว่าปากอุทรซึ่งจีบอยู่ข้างในเหมือนตูดไก่ กำลังคึกก็ดูด ๆ เหมือนจะดูดเอาน้ำรัก เท่ากับปากนอกขมิบเอาโคนนิ้วมือ ในระหว่างนิ้วมือคา ข้าพเจ้าจูบให้ที่โคกถานชื่นใจ, ของหล่อนก็คึกร้อนราครันจวนจนพองใหญ่ กดกระดองดูหยุ่น ๆ ราวกับจะเป็นนวมสำหรับรองรับกระดองของข้าพเจ้าให้แนบทับประกบ (Panan Chom Lae Reung Pluk Fee, n.d., p. 21)

ดังนั้น ผู้เขียนพิจารณาว่า *พนันชมแลเรื่องปลูกฝี* ในบทความนี้ควรจัดจำแนกเป็นวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ (Literary Pornography) มากกว่าเป็นวรรณกรรมกามวิสัย (erotic literature) ซึ่งเป็นคำที่มีความเหมาะสม เนื่องจากคำว่า “วรรณกรรมเร้ากามารมณ์” เป็นคำที่มีการบัญญัติไว้อย่างเป็นทางการใน *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ–ไทย* ของราชบัณฑิตยสภา ฉบับพิมพ์ครั้งแรก (พ.ศ. 2545) และเป็นคำที่สามารถใช้อธิบายลักษณะของตัวบทได้อย่างเหมาะสม อย่างไรก็ตาม การนิยามคำว่า “pornography” ของราชบัณฑิตยสภามีความเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลา ซึ่งสะท้อนถึงความหลากหลายและพลวัตของการให้ความหมายคำศัพท์ดังกล่าวในสังคมไทยอีกด้วย ใน *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ-ไทย* ฉบับพิมพ์ครั้งแรก (จัดพิมพ์ในปี พ.ศ. 2545) ให้นิยามว่า “เรื่องเล่ากามารมณ์” (The Royal Institute, 2002, p. 336) ส่วน *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมฉบับราชบัณฑิตยสภา (แก้ไขเพิ่มเติม)* ฉบับจัดพิมพ์ครั้งที่ 2 (จัดพิมพ์ในปี พ.ศ. 2560) ได้ปรับคำนิยามว่า

“เรื่องลามกอนาจาร” (The Royal Institute, 2017, p. 402) ซึ่งคำว่า “ลามกอนาจาร” มีนัยความหมายในเชิงลบอย่างชัดเจน (Limapichart, 2016, p. 195) นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการบางส่วนเลือกใช้คำว่า “วรรณกรรมโป๊” เพื่อถอดความหมายของคำว่า “pornography” เป็นภาษาไทย แม้ว่าคำดังกล่าวจะไม่ใช่ศัพท์ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในแวดวงวรรณกรรมศึกษา และไม่ได้ปรากฏอยู่ในพจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมของราชบัณฑิตยสภา หากแต่เป็นคำที่เข้าใจได้ง่ายและมีการใช้งานจริงในหมู่นักวิชาการนอกสาขาวรรณกรรมศึกษา อาทิ อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ ประกอบกับความรับรู้ทั่วไปของสังคมไทยที่มักเข้าใจว่าผลงานของครูเหลี่ยมในกลุ่มวรรณกรรมประเภทนี้เป็น “หนังสือโป๊” (Thewes, 1986, p. 107)

ส่วนสาเหตุที่นำไปสู่ความสนใจของผู้เขียนต่อ *พนันชมแลเรื่องปลูกฝี* สืบเนื่องจากผู้เขียนได้พบต้นฉบับหนังสือเรื่องดังกล่าวฉบับพิมพ์ครั้งแรก โดยบังเอิญผ่านการสำรวจแหล่งจำหน่ายหนังสือเก่าบนสื่อสังคมออนไลน์ จากการตรวจสอบข้อมูลเพิ่มเติมผู้เขียนจึงทราบว่าหนังสือเล่มนี้เป็นผลงานของครูเหลี่ยม ซึ่งนับเป็นวรรณกรรมของครูเหลี่ยมที่เข้าถึงต้นฉบับได้ยากในปัจจุบัน การค้นพบดังกล่าวก่อให้เกิดความสนใจต่อผลงานวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ยุคแรกของครูเหลี่ยม และนำไปสู่การศึกษาค้นคว้าในเชิงประวัติศาสตร์วรรณกรรม ทั้งนี้ เนื่องจากต้นฉบับฉบับพิมพ์ครั้งแรกของหนังสือเรื่องดังกล่าวจัดเป็นหนังสือหายาก และมีการเข้าถึงได้อย่างจำกัด ความสนใจดังกล่าวจึงเป็นแรงผลักดันสำคัญที่นำไปสู่การจัดทำบทความฉบับนี้ขึ้น ด้วยเหตุนี้ บทความฉบับนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลที่ถูกต้องซึ่งได้จากการศึกษาต้นฉบับ พนันชมแลเรื่องปลูกฝี โดยเป็นข้อมูลใหม่ที่มีความน่าเชื่อถือ อันสามารถช่วยคลี่คลายความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนซึ่งดำรงอยู่ในสังคมไทยมาเป็นเวลานาน ตลอดจนมีส่วนช่วยเติมเต็มองค์ความรู้เกี่ยวกับวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ในระยะเริ่มแรกของสังคมไทยได้เป็นอย่างดี

กล่อมครรภ์ พนันชม พรหมจารีย์ ดรุณีประวัติ ได้ยินแต่ชื่อ แต่ไม่เห็นตัว

กล่อมครรภ์ พนันชม พรหมจารีย์ ดรุณีประวัติ เป็นชื่อหนังสือของครูเหลี่ยมที่มีชื่อคล้องจองกันจนเป็นที่จดจำในหมู่นักเขียนและนักสะสมหนังสือ แต่แทบไม่มีใครเห็นตัวเล่มจริงมาก่อนเพราะเป็นหนังสือหายาก และเป็นหนังสือที่นักสะสมตามมาอย่างยาวนาน (Changsupan, 2017) สมบัติ พลายน้อย นักเขียนศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์และนักสะสมหนังสือได้เขียนถึงหนังสือเหล่านี้ไว้ในนามปากกาโสมทัต เทเวศร์ว่า

> คุณวิลาศจะนึกอย่างไรขึ้นมาไม่ทราบ ถามว่า ‘จะหาหนังสือครูเหลี่ยมได้ที่ไหน’ ครูเหลี่ยม-ที่คุณวิลาศถามถึงนั้นในเวลานี้เห็นจะมีคนลืมไปเกือบหมดแล้ว คนรุ่นหนุ่มสาวสมัยนี้ถ้าไม่ใช่หนอนหนังสือแล้วอาจจะไม่เคยรู้จักชื่อเอาเลยทีเดียว ... หนังสือที่ ‘ครูเหลี่ยม’ เขียนในปัจจุบันหาอ่านได้ยากมาก ... หนังสือที่คุณวิลาศ มณีวัตถามหาอีก 4 เล่ม หนังสือ 4 เล่มนี้เป็นหนังสือที่นักอ่านรุ่นคุณตาคุณปู่สมัยก่อน ‘แอบซื้อ’ มาอ่านเล่น หรืออ่านแล้วต้องรีบเก็บใส่ตู้ลั่นกุญแจ ผู้เขียนเล่นหนังสือมาช้านานยังไม่พบหนังสือชุดสำคัญนี้ แต่อาจารย์ของผู้เขียนท่านเคยมีท่านเล่าว่าหนังสือทั้ง 4 เล่มตั้งชื่อเป็นกลอนสัมผัสกันว่า กล่อมครรภ์, พนันชม, พรหมจารี, ดรุณีประวัติ เป็นหนังสือเล่มเล็กๆ (Thewes, 1986, pp. 108-109)

ความรับรู้ของคนทั่วไปเกี่ยวกับหนังสือทั้งสี่เล่มนี้ของครูเหลี่ยมในอดีตเข้าใจว่าเป็นวรรณกรรม “ประเภทเรื่องเพศ” (Satawethin, 1974, p. 22) เป็น “เรื่องโป๊” (Kanchanakaphan, 1980, p. 231) และเป็นหนังสือเรื่องเพศที่เขียนอย่างโจ่งแจ้งชนิดที่ต้องอ่านคนเดียว (Thewes, 1986, p. 109)

ครูเหลี่ยมเคยแสดงทัศนะต่อวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของตนผ่านบทสัมภาษณ์ที่เผยแพร่ในหนังสือพิมพ์ *ประชามิตร-สุภาพบุรุษ* ในปี พ.ศ. 2487 ไว้ว่า

> ครูเหลี่ยมเห็นว่ากามารมณ์เป็นสิ่งหมดจดงดงาม.ถ้าขาดสิ่งนี้แล้ว มนุษย์ชาย-หญิงจะมีชีวิตมาได้จากไหน, นวนิยายที่มีท่วงทำนองหนักไปในทางจิตวิทยาเกี่ยวกับกามารมณ์นั้นไม่ใช่สิ่งชั่ว, ดีหรือชั่วย่อมอยู่ที่ทัศนะของบุคคล. มีดเป็นคุณประโยชน์ ถ้าใช้มันให้ถูกทาง, แต่ก็มีดนั้นหรือมิใช่ที่กลายเป็นอาวุธสำหรับฆ่าคน, โลกจะกลายเป็นสิ่งแห้งแล้งไม่น่าอยู่ถ้าขาดกามารมณ์. ปรัชญาที่เกี่ยวแก่ชีวิตตามทัศนะของท่าน ถ้าหากจะมีผู้เห็นว่าไม่ถูกต้อง,แต่ก็จะมีผู้คัดค้านไม่ได้ว่านั่นไม่ใช่ความจริง.
>
> (Na PomPhet, 1999, p. 37)

ต่อมา ครูเหลี่ยมกลับมีทัศนะต่อวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปตามบริบทของสังคมในระยะหลังที่มีมุมมองต่อวรรณกรรมประเภทนี้ว่าเป็นปัญหาทางศีลธรรม โดยครูเหลี่ยมก็มีมุมมองว่าผลงานของครูเหลี่ยมก็เป็นเรื่องลามกด้วยเช่นกัน (Srisuwan, 2018a, p. 87)

เป็นที่น่าสนใจว่า *กล่อมครรภ์ พนันชม พรหมจารีย์ ดรุณีประวัติ* ได้หายไปจากสังคมไทยนานหลายปีและกลายเป็นหนังสือที่ “ได้ยินแต่ชื่อ แต่ไม่เห็นตัว” สมบัติ พลายน้อยเคยอ่านเพียง *ดรุณีประวัติ*และระบุว่า “เล่มสุดท้ายนี้ผู้เขียนเคยเห็นเป็นหนังสือเล่มเล็ก ๆ หนาประมาณ ๓๐-๔๐ หน้า ไม่ปรากฏ ชื่อผู้เขียนเท่าที่อ่านดูก็ไม่หยาบโลนอย่างใด เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับเพศสัมพันธ์มากกว่า ส่วนอีกเล่มข้างต้นจะเป็นอย่างไรไม่ทราบ” (Plainoi, 2002, p. [95]) จนกระทั่งธงชัย ลิขิตพรสวรรค์ได้ค้นพบหนังสือรูปเล่มฉบับพิมพ์ครั้งแรกโดยบังเอิญในปี พ.ศ. 2556 (Srisuwan, 2018b,

p. 132) ทำให้เกิดกระแสความสนใจหนังสือชุดนี้ขึ้นมาอีกครั้งและมีการศึกษาวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลี่ยมในเชิงวิชาการดังที่กล่าวมาแล้ว

พนันชมแลเรื่องปลูกฝี ในบรรณพิภพ

พนันชมแลเรื่องปลูกฝี เป็นหนังสือจัดพิมพ์ด้วยกระดาษฝรั่งในรูปแบบสมุดฝรั่งเข้าเล่มด้วยการเย็บด้วยเส้นด้าย หนังสือมีขนาด 16 หน้ายก จำนวนหน้า 80 หน้า หน้าปกปรากฏชื่อเรื่องจำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ *พนันชม* และ *ปลูกฝี* ซึ่งระหว่างชื่อเรื่องทั้งสองเรื่องนี้มีเส้นคั่นเหมือนที่เคยปรากฏในปกหลังของหนังสือชุดลอนดอนเนอร์ที่มีการแบ่งชื่อหนังสือชุดลอนดอนเนอร์กับนางเนรมิตร์ด้วยเส้นคั่น (Tailanga, 2014, p. 41) และยังมีการบอกราคา “(๑.๕๐)” มีข้อความระบุ “(หนึ่งเล่มจบ)” ปรากฏ “(๒)” บริเวณมุมซ้ายบนจากชื่อเรื่อง ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง ปีที่พิมพ์และโรงพิมพ์ ส่วนปกหลังเป็นกระดาษเปล่า หน้าปกของ *พนันชมแลเรื่องปลูกฝี* มีรูปแบบการจัดวางและข้อความในลักษณะเดียวกับ *กล่อมครรภ์* ฉบับพิมพ์ครั้งแรกทุกประการเพราะปรากฏข้อความและการจัดวางในลักษณะนี้เช่นกัน มีความแตกต่างกันเพียงข้อความบางส่วน โดย *กล่อมครรภ์* ปรากฏ “(๑)” บริเวณมุมซ้ายบนจากชื่อเรื่องและมีข้อความระบุ “(หนึ่งเล่มจบชุด)” (Srisuwan, 2018a, p. 87) สันนิษฐานได้ว่า “(๑)” และ “(๒)” บริเวณมุมซ้ายบนจากชื่อเรื่องของหนังสือสองเล่มนี้ อาจหมายถึงเลขที่บ่งบอกความเป็นหนังสือชุดต่อเนื่องกัน แต่มีความน่าสนใจว่าหน้าปกของหนังสือทั้งสองเล่มนี้มีความระบุในเชิงเนื้อหาของแต่ละเรื่องจบในเล่ม ซึ่งอาจหมายถึงว่าหนังสือทั้งสองเล่มเป็นหนังสือที่จบในเล่ม ผู้อ่านสามารถอ่านแยกเล่มเพียงเล่มเดียวหรืออ่านต่อเนื่องกันก็ได้ถึงแม้จะมีเนื้อหาต่อเนื่องกันก็ตาม หรือเป็นไปได้ว่าแต่เดิมครูเหลี่ยมตั้งใจจะพิมพ์เรื่อง *กล่อมครรภ์* เพียงเล่มเดียวจึงระบุข้อความว่า “(หนึ่งเล่มจบชุด)” แต่ได้รับความนิยมมากจนมีการจัดพิมพ์ภาคต่อตามมาในระยะเวลาใกล้เคียงกัน

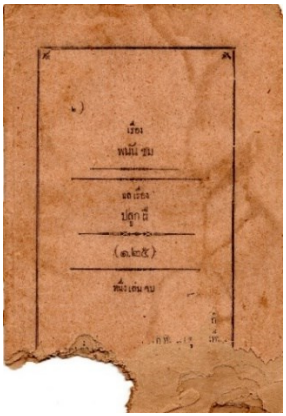

Figure 1. The first edition of Panan Chom and Pluk Fee
Note. From Tapakorn Klinhom

ส่วนสาเหตุที่ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่งและโรงพิมพ์เพราะในทศวรรษ 2450 มีประกาศใช้กฎหมายลักษณอาญา ร.ศ. 127 ประกาศใน *ราชกิจจานุเบกษา* ในวันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2451 (The Penal Code of Siam R.S. 127, 1908, p. 206) ซึ่งตามกฎหมายลักษณอาญา ร.ศ. 127 หมวดที่ 1 ความผิดฐานกระทำอนาจารอันเกี่ยวแก่สาธารณชน มาตรา 240 ความว่า

> ผู้ใดเอารูปภาพ หรือสมุด หรือสิ่งใดใดอันมีลักษณเปนของลามกอนาจาร ออกขายหรือทอดตลาดก็ดี หรือเอาของลามก อนาจารที่ว่ามานั้นแสดงโดยเปิดเผยแก่สาธารณชนก็ดี ท่านว่ามันมีความผิด ต้องรวางโทษานุโทษเป็นสามสฐาน คือ สฐานหนึ่ง ให้จำคุกไม่เกินกว่าหกเดือน สฐานหนึ่ง ให้ปรับไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท สฐานหนึ่ง ให้ลงโทษทั้งจำทั้งปรับ เช่น ว่ามาแล้วด้วยกัน (The Penal Code of Siam R.S. 127, 1908, p. 260)

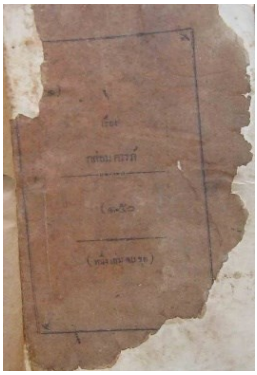

Figure 2. The first edition of Klom Kan
Note. From https://www.matichon.co.th/weekly/column/article_53677

การพิมพ์เผยแพร่หนังสือวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ชุดนี้ของครูเหลี่ยมจึงมีความผิดตามกฎหมายดังกล่าวในฐานมีความผิดฐานกระทำอนาจาร การไม่ลงชื่อผู้แต่งและโรงพิมพ์จึงหลีกเลี่ยงโทษตามกฎหมายเพราะไม่สามารถหาผู้กระทำผิดได้ วรรณกรรมเร้ากามารมณ์จึงไม่สามารถจำหน่ายกันโดยทั่วไป แต่ก็สามารถหาซื้อได้อย่างไม่ยากมากนัก และสังคมไทยทั้งรัฐบาลและภาคเอกชนก็ยังไม่ได้มีความคิดเห็นว่าวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ปัญหาหรือเป็นอันตรายในช่วงเวลานั้น (Limapichart, 2016, p. 191) เพราะความคิดเรื่องลามกอนาจารและความโป๊เปลือยที่ก่อให้เกิดกามารมณ์ในสังคมไทยเป็นแนวคิดใหม่ที่คนไทยเพิ่งได้รับมาจากแนวคิดตะวันตก (Eawsriwong, 1995, pp. 204-207) ซึ่งคนไทยอาจจะยังไม่เข้าใจมากนักดังเห็นได้จากมีการอธิบายความหมายของรูปและหนังสือที่เข้าข่ายลามกอนาจารหลังจากมีการบังคับใช้กฎหมายลักษณอาญา ร.ศ. 127 ดังกล่าว พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้ารพีพัฒนศักดิ์ กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ได้ให้คำอธิบายไว้อย่างน่าสนใจว่า

> รูปภาพแลหนังสืออย่างใดเปนลามกอนาจารนั้น ไม่เปนสิ่งง่ายที่จะติดสินได้ เพราะความเห็นของบุคคลผิดกันไกลๆ ที่กฎหมายใช้คำว่าลามกอนาจารนั้นดีอยู่แล้ว แต่ควรจำว่ารูปแลหนังสือสกกะปรกนั่นและเปนสิ่งที่กฎหมายประสงค์ไม่ให้คนเที่ยวเร่ขายฤๅเอาออกอวดแก่ธารกำนัน คำที่ว่าสกกะปรกนั้นที่จริงแปลว่าเปรอะเปื้อน ... มิได้ประสงค์ว่ารูปแลหนังสือนั้นดำมอม ประสงค์ว่าลวดลายแลเนื้อความเปนของไม่ควรดูควรฟัง .... ส่วนหนังสือนั้นไทยปล่อยยาวกว่าฝรั่ง ดูหนังสือบทกลอนต่าง ๆ ในตอนที่เรียกว่าเข้าห้อง ฝรั่งมักไม่ยอมถึงเพียงนั้น แต่เมื่อหนังสือของเราเปนดังนี้อยู่แล้ว จะตัดโครมครามให้เลิกให้หมดหนังสือดี ๆ ก็จะสูญหาย ซึ่งไม่ควรเปน การวินิจฉัยข้อเหล่านี้เปนข้อกฎหมายครึ่งข้อสืบครึ่งปนกัน แลต้องอะลุ่มอล่วยในการที่ควรแลการที่มีมา อย่างใดก็ดีความผิดชั้นนี้เปนความผิดที่ลงโทษปรับไหมโดยมาก เมื่อคนโง่คนไม่มีฝีมือแต่งเขียนแล้ว ก็ไม่ยากจะวินิจฉัย แต่เมื่อคนมีความรู้คนมีฝีมือได้แต่งได้เขียนแล้ว นั่นและเปนยากอย่างเอกที่จะตัดสินลงทางไหนได้ ถึงที่เมืองนอกที่มีคดีเหล่านี้มากกว่าเมืองไทยก็ยังไม่ยุติว่าจะวางอะไรเปนเกณฑ์
> (Raphiphatthanasak, 1909, pp. 188-190)

พนันชมแลเรื่องปลูกฝี สันนิษฐานว่า น่าจะจัดพิมพ์ในช่วงทศวรรษ 2450-2460 เช่นเดียวกับ *กล่อมครรภ์* (Srisuwan, 2018a, p. 80) เพราะมีรูปแบบการจัดพิมพ์เหมือนกับ *กล่อมครรภ์* ฉบับพิมพ์ครั้งแรกทุกประการดังที่กล่าวมาแล้ว ส่วนคำเรียกวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ยุคแรกในสังคมไทย

พบว่า มีการใช้คำเรียกอยู่หลายคำ ซึ่งในช่วงเวลาที่มีการจัดพิมพ์นวนิยายและเรื่องสั้น อาจจะถูกเรียกรวม ๆ อย่างคนร่วมสมัยในยุคนั้นว่า “เรื่องอ่านเล่น” (Thanomsasana, 2015, p. 151) หรืออาจเรียกแบบครูเหลี่ยมที่นิยามงานเขียนประเภทวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของตนเองว่า “นิยายพิศวาส” (Changsupan, 2017) หรืออาจเรียกว่า “เล่มเล็ก ๆ” ดังที่ปรากฏโฆษณาหนังสือวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน (ดู Figure 3) หรืออาจเรียกว่า “ความเรียงเรื่องโป๊” ดังที่อัมพร หาญนภา (นามปากกาของลาวัณย์ โชตามระ) ได้บันทึกไว้ว่า

> ต่อจากนั้นไม่กี่ปี ก็มีหนังสือโป๊พิมพ์จำหน่ายเป็นเล่มเล็ก ๆ ขนาดหนังสือเล่มละสลึงของ ‘วัดเกาะ’ แต่ผิดกันที่ว่าไม่ใช่เป็นคำกลอน หากเป็น ‘ความเรียงเรื่องโป๊’ ตั้งแต่ต้นจนจบตลอดเล่ม ผู้เขียนใช้แปลและแปลงจากนิยายโป๊ในภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีมากมายหลายประเภท ความเรียงเรื่องโป๊นี้นับว่าขายดีพอใช้ ได้รับการต้อนรับจากนักอ่านเกรียวกราวว่า พล็อทแปลก สำนวนแปลก กว่าเรื่องโป๊ หนังสือโป๊อื่นใดหมด แต่ก็เรียกได้ว่าโป๊อย่างฉกาจฉกรรจ์ล้ำยุค เพราะบรรยายเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยละเอียดลออแถมไม่มีการปิดบังหรืออำพรางอะไรหมดด้วยซ้ำไป (Hannapha, 1966, p. 263)

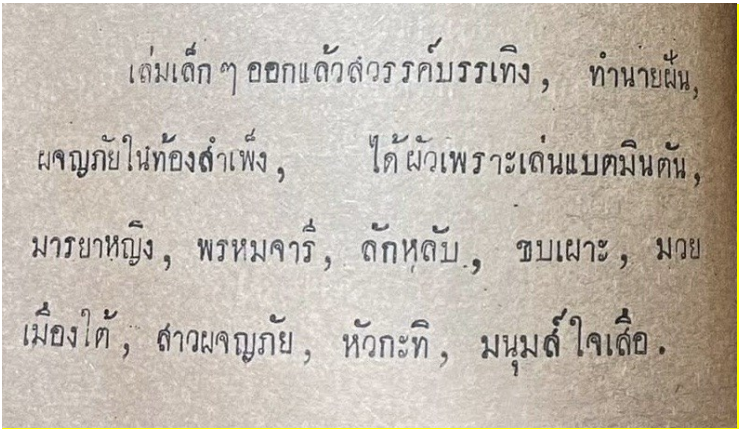

Figure 3. Advertisement of Literary Pornography in the literary work Song Pho Daeng (The Red Brothel)
Note. From Tapakorn Klinhom

ในช่วงปลายทศวรรษ 2460 สังคมไทยมีทัศนคติต่อวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ที่เปลี่ยนไปในแง่ลบมีสาเหตุสำคัญ 3 ประการ คือ การเติบโตอย่างรวดเร็วของวงการธุรกิจการพิมพ์ทำให้การพิมพ์หนังสืออ่านเล่นต่าง ๆ เฟื่องฟูรวมถึงวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ การเกิดขึ้นของกลุ่มผู้อ่านรุ่นใหม่อันเป็นผลมาจากการปฏิรูปและการขยายตัวการศึกษาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และความประสบความสำเร็จของธุรกิจความบันเทิงทางกามารมณ์ในรูปแบบเก่าและรูปแบบใหม่ สาเหตุเหล่านี้ส่งผลให้สังคมมองว่า “หนังสือประเภทนี้เป็นอันตราย และเริ่มเรียกหนังสือประเภทนี้ว่า ‘หนังสือลามกอนาจาร’” (Limapichart, 2016, pp. 193-194) วรรณกรรมเร้ากามารมณ์กลายเป็นภาพจำในสังคมว่าเป็นหนังสือลามกอนาจารที่ไม่ดีของสังคมไทยมาอย่างยาวนานจนถึงปัจจุบัน

ผลงานวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลี่ยมได้มีการตีพิมพ์ซ้ำแบบรวมเล่ม โดยฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 2 ใช้ชื่อว่า *สมุดปกเขียวเรื่องกล่อมครรภ์* ซึ่งมีการตั้งชื่อล้อกับคำว่า “หนังสือปกขาว” ซึ่งภาพจำของหนังสือปกขาวของสังคมไทยเข้าใจกันว่าคือหนังสือลามกอนาจาร ส่วน *ตลุยลอนดอน* ฉบับพิมพ์รวมเล่มครั้งที่ 2 (ดู Figure 4) ก็มีการจัดรูปแบบหน้าปกในลักษณะเดียวกับหน้าปกของหนังสือปกขาวในทศวรรษ 2500 กล่าวคือมักใช้ภาพผู้หญิงโป๊หรือแสดงกิริยายั่วยวนเป็นภาพหน้าปกหนังสือ และหลังจากการพิมพ์ครั้งที่ 2 ก็ไม่เคยมีการตีพิมพ์ซ้ำขึ้นใหม่อีกเลย

Figure 4. Talui London, The second edition of the Omnibus edition of Pornography by Kru Liam
Note. From https://themomentum.co/old-thai-erotic-books/

เนื้อหาของพนันชม และเรื่องปลูกฝี

เนื้อหาของพนันชมแบ่งออกเป็น 4 บท มีจำนวนหน้าในหนังสือ 78 หน้ากระดาษ ผู้เล่าเรื่องคือตัวละครเอกดำเนินเรื่องด้วยมุมมองบุคคลที่หนึ่ง (First-person point of view) โดยตัวละครเอกที่ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ว่า “ข้าพเจ้า” ตลอดทั้งเรื่อง ไม่ปรากฏชื่อที่แท้จริงตัวละคนเอกผู้เป็น

คนดำเนินเรื่อง แต่ในกล่อมครรภ์ฉบับพิมพ์ครั้งแรกระบุว่า ตัวละครเอกชื่อ “ยอนส์” (Srisuwan, 2018a, p. 90) ส่วนใน *ตลุยลอนดอน* (ฉบับพิมพ์รวมเล่มครั้งที่ 2) ระบุว่า ตัวละครเอกชื่อ “ยอน” (Flat 14, 2018) ในบทความนี้เรียกว่า ตัวละครเอก

เนื้อหาของ *พนันชม* บทที่ 1 “การพนันเปรียบตัว” มีเรื่องย่อว่า ตัวละครเอกติดใจหญิงสาวที่ตนได้มีเพศสัมพันธ์จนเกิดอุบัติเหตุแท้งบุตร ต่อมาเขาได้พบกับ “มิสเตอร์ฮูจค็อค” ผู้เป็นชู้รักของหญิงสาวคนนั้น ท้าประลอง ตัวละครเอกเสนอให้ประลองกันด้วยการเปรียบเทียบขนาดอวัยวะเพศชายโดยมีข้อตกลงคือผู้แพ้จะต้องยกภรรยาให้มาปรนนิบัติผู้ชนะพนัน 1 ครั้ง ผลท้ายที่สุดคือตัวละครเอกเป็นฝ่ายชนะ วันต่อมา ตัวละครเอกจึงไปรับรางวัลสำหรับผู้ชนะ แต่ภรรยาของชายผู้นั้นไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์กับเขา เพราะเธอเหนื่อยล้าจากการมีเพศสัมพันธ์กับสามี เธอได้เสนอให้ตัวละครเอกมีเพศสัมพันธ์กับธิดาเลี้ยงของเธอแทน ซึ่งเป็นสาวบริสุทธิ์ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน ท้ายที่สุด ตัวละครเอกก็เห็นด้วย ภรรยาของมิสเตอร์ฮูจค็อคจึงได้พาตัวละครเอกไปยังห้องนั่งเล่นที่อยู่บนชั้นสอง และบอกว่าจะนำตัวลูกเลี้ยงมาที่นี่ (Panan Chom Lae Reung Pluk Fee, n.d., pp. 1-15)

เนื้อหาของ *พนันชม* บทที่ 2 “เมเด็นเฮ็ด (หัวพรหมจารี)” มีเรื่องย่อว่า ภรรยาของมิสเตอร์ฮูจค็อคพาลูกเลี้ยงชื่อ “เกลีย” มายังห้องที่ตัวละครเอกรออยู่และสั่งให้ทำตามความประสงค์ของเขา เกลียขัดคืนไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์ทำตามความประสงค์ของตัวละครเอก ภรรยาของมิสเตอร์ฮูจค็อคจึงออกอุบายและให้ตัวละครเอกไปลองทำตามอุบาย ซึ่งอุบายดังกล่าวส่งผลให้เกลียยอมมีเพศสัมพันธ์กับตัวละครเอกเพราะความตื่นเต้นและไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับใครมาก่อน เมื่อตัวละครเอกมีเพศสัมพันธ์เสร็จแล้วก็ออกจากห้องและพบว่าไม่มีใคร เขาจึงเดินทางกลับบ้าน (Panan Chom Lae Reung Pluk Fee, n.d., pp. 15-37)

เนื้อหาของ *พนันชม* บทที่ 3 “อุบายจดหมายลวง” มีเรื่องย่อว่า ตัวละครเอกหลงรักเกลียและคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นตลอดสามวัน วันต่อมาเขาจึงเดินทางกลับไปยังบ้านของมิสเตอร์ฮูจค็อคและได้พบกับภรรยาของมิสเตอร์ฮูจค็อค แต่เธอไม่ยินยอมให้ตัวละครเอกทำตามความต้องการ ตัวละครเอกจึงขู่ว่าจะฟ้องเรื่องนี้แก่สามีของเธอ เธอจึงยอมทำตามด้วยความกลัวสามี ตัวละครเอกเสนอให้นัดพบเกลียในสถานที่อื่นนอกบ้าน ภรรยาของมิสเตอร์ฮูจค็อคจึงคิดอุบายขึ้นโดยจะหลอกเกลียให้นำจดหมายสำคัญไปส่งตามสถานที่นัดหมาย เมื่อเสร็จจากการวางแผนแล้ว ตัวละครเอกจึงเดินทางไปจัดเตรียมสถานที่ให้พร้อมตามที่นัดหมายไว้ ณ “บ้านยายแซลลิ” วันต่อมา ตัวละครเอกได้เดินทางยังสถานที่นัดหมายและนำ “ผงโรยรูชูรส แลทามหาลึงค์” ไปด้วย ซึ่ง “เยมส์” เพื่อนที่เป็นแพทย์มอบให้ เกลียถือจดหมายจ่าหน้าซองถึง “เลดีเอบีง” มายังสถานที่นัดหมายและถูกพามายังห้องที่ตัวละครเอกซ่อนตัวอยู่ เกลียได้พบกับตัวละครเอกก็ตกใจ ตัวละครเอกจึงบอกให้เกลียอ่านเนื้อความในจดหมาย เนื้อความในจดหมายระบุว่า ให้เกลียยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับตัวละครเอกตามโอวาทของผู้ปกครองเพื่อทดแทนบุญคุณ เกลียตกใจมากและขัดขืนในช่วงแรก แต่ท้ายที่สุดก็ยอมมีเพศสัมพันธ์กับตัวละครเอกในที่สุด (Panan Chom Lae Reung Pluk Fee, n.d., pp. 37-54)

เนื้อหาของ *พนันชม* บทที่ 4 “ยาทาพาพอง” มีเรื่องย่อว่า ตัวละครเอกใช้ยาที่พกมาด้วยระหว่างมีเพศสัมพันธ์กับเกลีย ตัวละครเอกมีเพศสัมพันธ์กับเกลียเกือบตลอดทั้งวัน เมื่อมีเพศสัมพันธ์เสร็จแล้วก็ฝากให้ยายแซลลิดูแลเกลียแล้วก็ลากลับ และเกลียก็ตั้งครรภ์จากการมีเพศสัมพันธ์ในครั้งนั้น (Panan Chom Lae Reung Pluk Fee, n.d., pp. 55-78)

เนื้อหาของ *พนันชม* ในต้นฉบับจบเพียงเท่านี้ ส่วนเนื้อหาของ *พนันชม* ฉบับพิมพ์ครั้งอื่น ๆ ไม่สามารถหาหนังสือต้นฉบับจริงมาสอบเทียบได้เพราะเป็นหนังสือหายากทั้งสิ้น

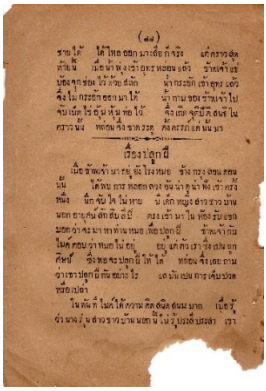

Figure 5. Content page of Pluk Fee
Note. From Tapakorn Klinhom

ส่วน *ปลูกฝี* มีจำนวนหน้าในหนังสือ 3 หน้ากระดาษเท่านั้น จึงจัดได้ว่า *ปลูกฝี* เป็นวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ขนาดสั้นของครูเหลี่ยมที่มีการค้นพบใหม่ *ปลูกฝี* มีเรื่องย่อว่า ตัวละครเอกทำงานใน “โรงหมอ” มีเพื่อนร่วมงานชื่อ “ไมค์” พวกเขาทั้งสองเป็นลูกศิษย์ของแพทย์เจ้าของโรงหมอ วันหนึ่งได้มี “หญิงสาวชาวบ้านนอกอายุศม์สักสิบสี่ปี” ต้องการปลูกฝี แต่หมอไม่อยู่ พวกเขาสามารถปลูกฝีให้ได้ ไมค์เกิดอุบายบางอย่างขึ้นจึงเชิญหญิงสาวเข้าไปในห้องเพื่อปลูกฝีและอธิบายถึงวิธีการปลูกฝีว่าเพียงฉีดเชื้อฝีเข้าไปในท้องและเลือดเท่านั้น เมื่ออธิบายเสร็จแล้วไมค์ก็ให้หญิงสาวคนนั้นนอนลงและถอดเสื้อผ้าออกให้หมด และอธิบายพร้อมหลอกว่าต้องฉีดเชื้อฝีผ่านหลอดเข้าไปทางอวัยวะเพศหญิง หลอดเชื้อฝีนั้นก็คืออวัยวะเพศชาย หญิงสาวเชื่อสนิทใจ ไมค์จึงมีเพศสัมพันธ์กับหญิงสาวและอ้างว่าเป็นวิธีการปลูกฝี โดยมีตัวละครเอกแอบดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ตลอด หญิงสาวชมว่าไมค์ปลูกฝีได้ดีและขอให้ปลูกฝีอีกครั้ง ไมค์ได้ออกมาจากห้องและให้ตัวละครเอกเข้าไปปลูกฝีเหมือนวิธีของไมค์แก่หญิงสาวคนนั้นแทน เรื่อง *ปลูกฝี*

มีเนื้อหาจบเพียงเท่านี้ และปรากฏคำว่า “จบ” ในบรรทัดสุดท้ายของหน้ากระดาษ (Panan Chom Lae Reung Pluk Fee, n.d., pp. 78-80)

ความคลี่คลายที่ไม่หายสงสัยของกล่อมครรภ์ พนันชม พรหมจารีย์

หลังจากที่มีการค้นพบ *กล่อมครรภ์* โดยบังเอิญในปี พ.ศ. 2556 ก็ได้มีผู้ค้นพบหนังสือ *กล่อมครรภ์* ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 ซึ่งตีพิมพ์โดยนำ *กล่อมครรภ์ พนันชม พรหมจารีย์* มาจัดพิมพ์รวมเล่มเป็นครั้งแรกและจัดพิมพ์ พ.ศ. 2492 โดยใช้ชื่อว่า *สมุดปกเขียวเรื่องกล่อมครรภ์* (Soiphet, 2018) และได้มีการตีพิมพ์ใหม่อีกครั้งในปี พ.ศ. 2509 โดยใช้ชื่อว่า *ตลุยลอนดอน* (Changsupan, 2017) มีการแบ่งบทออกเป็น 4 บท ได้แก่ กล่อมครรภ์ พะนันชมหรือการพะนันเปรียบตัว พรหมจารีย์หรือหัวพรหมจารีย์ และอุบายจดหมายลวง (Flat 14, 2018) โดยในฉบับนี้ได้มีการรวบรวมคำนำในการจัดพิมพ์แต่ละครั้งไว้ด้วย การปรากฏขึ้นอีกครั้งของหนังสือชุดนี้ได้คลี่คลายข้อสงสัยเกี่ยวกับวรรณกรรมเร้ากามารมณ์เรื่อง *กล่อมครรภ์ พนันชม พรหมจารีย์* และ *ดรุณีประวัติ* ได้บางส่วน ว่า *ดรุณีประวัติ* ไม่ได้มีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องต่อกันกับ *กล่อมครรภ์ พนันชม* และ *พรหมจารีย์* อย่างที่เคยเข้าใจกันมา แต่เพียงมีชื่อที่คล้องจองกันเท่านั้นทำให้เป็นที่จดจำได้ง่ายและทำให้เกิดความเข้าใจผิดมาอย่างยาวนาน

บทความเรื่อง *‘ตลุยลอนดอน’ หนังสือปกขาวที่คลี่คลายปริศนาบางประการของประวัติศาสตร์วรรณกรรมกามบันเทิง* ของแมท ช่างสุพรรณ ได้นำเสนอคำนำในการตีพิมพ์แต่ละครั้ง ซึ่งเป็นข้อมูลใหม่ที่มีความน่าสนใจดังมีรายละเอียดคำนำในแต่ละครั้งดังต่อไปนี้

คำนำในการพิมพ์ครั้งแรก

เนื่องจากมีผู้ต้องการศึกษาในเรื่องโลกีย์ศาสตร์เป็นจำนวนมาก ได้ขอร้องให้ข้าพเจ้าแปลนิยายพิศวาทที่เคยอ่านพบในยามไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ โดยถอดออกเป็นภาษาไทย ... ประกอบกับนิยายพิศวาสเหล่านี้ ในต่างประเทศสมัยนั้น เขาพิมพ์จำหน่ายกันแพร่หลายทั่วไป จึงสมควรจะได้ถอดออกมาเป็นภาษาไทย ให้ชาวสยามได้ศึกษาทั่วกัน

10 กันยายน 2466

คำปรารภของฉัน (ในการพิมพ์ครั้งที่ 2)

หนังสือเรื่องกล่อมครรภ์นี้ ความจริงเจ้าของเดิมได้จัดพิมพ์ออกสู่ตลาดแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อ 26 ปีล่วงมาแล้ว รสชาดของหนังสือเล่มนี้จัดเป็นรสที่แปลกและเร้าใจในเวลาอ่านให้เกิดความเพลิดเพลินได้ถึงขนาด ซึ่งเวลานี้เราจะค้นหาหนังสือประเภทเซ๊กส์เยี่ยงนี้ ให้มีรสชาดแบบแปลกและพิศดารเช่นนี้ได้โดยยาก เพราะมีอะไรดีๆ หลายอย่างในหนังสือเรื่องนี้

อนึ่ง มีสมาชิกจำนวนมาก ขอร้องไปยังฉันให้จัดการพิมพ์หนังสือนี้ เมื่อฉันได้พิจารณาดูแล้วเห็นว่าสมควรจัดพิมพ์ จึงได้เสาะหาต้นฉบับมาได้สมดังความปรารถนาแล้ว มอบให้โรงพิมพ์ตีพิมพ์ขึ้นตามต้นฉบับทุกตัวอักษร โดยมิได้แก้ไขดัดแปลงข้อความใดเลย

หนังสือนี้ เจ้าของเดิมจัดพิมพ์เป็น 3 เล่มชุด คือ กล่อมครรภ์-พนันชม-พรหมจารีย์ แต่ฉันเห็นว่าควรจัดพิมพ์เป็นเล่มเดียวให้ครบชุดของมันเพื่อสดวกในการเก็บรักษา ความบรรเทิงเริงใจ หรือรสชาดอันกลมกล่อม หรือความดีของหนังสือเล่มนี้ ฉันขอมอบให้เป็นของ ‘ครูเหลี่ยม’ ทั้งหมด

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

แฮ๊ปปี้ บ้านวิมานสวรรค์

1 พฤศจิกายน 2492

คำนำในการพิมพ์ครั้งนี้

เนื่องจากหนังสือชุดนิยายพิศวาท “ครูเหลี่ยม” ยอดบรมครูในเชิงเขียนนิยายประเภทนี้แต่งไว้ ได้หมดสิ้นจากตลาดหนังสือเป็นเวลานาน ได้มีผู้ติดตามถามหาตามร้านที่เคยขาย ตลอดถึงเคยมีผู้สนทนาถามกันในเรื่องหนังสือของท่านผู้นั้นในวงสังคมปัจจุบันทั่วไปบ่อยๆ จึงเป็นเหตุกระตุ้นให้ข้าพเจ้านำต้นฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 มามอบให้สำนักพิมพ์ที่เคยผลิตเรื่องประเภทปลุกใจเสือป่า ทำการพิมพ์ออกสู่ตลาดเป็นครั้งที่สาม ส่วนถ้อยคำสำนวนในท้องเรื่องคงพิมพ์ตามต้นฉบับเดิมทุกประการ หวังว่าคงจะเป็นที่พอใจแก่ท่านผู้ต้องการทั่วกัน

ความดีของหนังสือนี้ จึงขอเทอดทูนให้แด่
ท่าน ‘ครูเหลี่ยม’

ขอได้รับความนับถืออย่างสูงจากผู้พิมพ์

30 กรกฎาคม 2509 (Changsupan, 2017)

อย่างไรก็ตาม งานศึกษาของ Tailanga (2014) และ Srisuwan (2018) ซึ่งเป็นงานที่ศึกษา *กล่อมครรภ์* จากต้นฉบับฉบับพิมพ์ครั้งแรกที่อยู่ในการครอบครองของธงชัย ลิขิตพรสวรรค์กลับไม่มีการกล่าวถึงคำนำฉบับพิมพ์ครั้งแรก ซึ่ง Changsupan (2017) ก็ตั้งข้อสังเกตไว้เช่นกันและสันนิษฐานไว้ว่า อาจพบคำนำดังกล่าวในหมายเหตุท้ายเรื่องเมื่อพบเล่มจบของหนังสือชุดนี้ (Changsupan, 2017) ซึ่งหมายเหตุท้ายเรื่องเคยปรากฏในผลงานของครูเหลี่ยมเรื่อง *ความไม่พยาบาท* (Naisamran, 2002, p. 718) และเมื่อตรวจสอบกับ *พนันชมแลเรื่องปลูกฝี* ฉบับพิมพ์ครั้งแรกก็ไม่ปรากฏจดหมายเหตุท้ายเรื่อง จึงเป็นที่น่าสนใจว่าการพิมพ์รวมเล่มในครั้งที่สองและครั้งที่สามนำคำนำมาจากหนังสือเล่มใดหรือในช่วงทศวรรษ 2460 มีการตีพิมพ์ *กล่อมครรภ์* และ*พนันชม* มากกว่าหนึ่งครั้ง ซึ่งยังไม่มีข้อสรุปได้ในประเด็นนี้เนื่องจากยังไม่มีข้อมูลมากเพียงพอ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาตามคำนำที่ปรากฏในบทความของ Changsupan (2017) ก็สามารถสรุปได้ว่า *กล่อมครรภ์* และ *พนันชม* เป็นผลงานแปลของครูเหลี่ยม ซึ่งได้แปลมากจากวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ต่างประเทศ (Changsupan, 2017) ครูเหลี่ยมน่าจะแปลจากวรรณกรรมเร้ากามารมณ์อังกฤษเพราะเป็นประเทศที่ครูเหลี่ยมได้เคยไปศึกษาเล่าเรียนในสมัยเป็นนักเรียนทุนหลวง (Plainoi, 2002, p. [76]) แต่ยังไม่พบว่า ครูเหลี่ยมแปลวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ชุดนี้มาจากวรรณกรรมเร้ากามารมณ์อังกฤษเรื่องใดและใครเป็นผู้แต่ง ครูเหลี่ยมอาจแปลมาจากวรรณกรรมเร้ากามารมณ์อังกฤษ

ในยุควิคตอเรียนเพราะเป็นยุคที่วรรณกรรมเร้ากามารมณ์อังกฤษมีความเฟื่องฟูมากและเป็นช่วงเวลาที่ครูเหลี่ยมได้ใช้ชีวิตอยู่ในอังกฤษพอดี (Srisuwan, 2018a, p. 84)

นอกจากนี้ Tailanga (2014) ยังเคยตั้งข้อสังเกตถึง *พรหมจารี* ว่าไม่ใช่เรื่องที่ต่อจาก *กล่อมครรภ์* และ *พนันชม* แต่มีเนื้อหาต่อกันเป็นชุดจากหนังสือชุด *ลอนดอนเนอร์* ซึ่งปรากฏในปกหลังของหนังสือชุด *ลอนดอนเนอร์*ว่า *ผจญบอ แอคสิเดนแตลส์ พรหมจารี แม่แรง เงือกตัวผู้ หมอลามก มนุษ(ย์)วานร* (Tailanga, 2014, p. 41) ซึ่งข้อสันนิษฐานนี้ขัดแย้งกับข้อมูลที่ปรากฏใน *สมุดปกเขียวเรื่องกล่อมครรภ์* และ *ตลุยลอนดอน* แต่การพบ *พนันชมแลเรื่องปลูกผี* ช่วยให้ข้อมูลที่สนับสนุนข้อสันนิษฐานดังกล่าวของ Tailanga (2014) เพราะเนื้อหาของพรหมจารีย์ที่ปรากฏใน *ตลุยลอนดอน* ตามที่ได้มีการเผยแพร่ไว้ในเฟซบุ๊กของ Flat 14 (สันนิษฐานว่าเป็นนามปากกาของแมท ช่างสุพรรณ) มีเนื้อหาสอดคล้องกับเนื้อหาของพนันชมบทที่ 2 “เมเด็นเฮ๊ด (หัวพรหมจารี)” และสันนิษฐานว่า คงไม่ใช่เนื้อหาของหนังสือของครูเหลี่ยมเรื่อง “พรหมจารี” แต่อย่างใด หากมีการค้นพบหนังสือต้นฉบับเรื่อง *พรหมจารี* ของครูเหลี่ยมในอนาคต คงจะช่วยคลี่คลายประเด็นดังกล่าวได้อย่างชัดเจน

บทสรุป

พนันชมแลเรื่องปลูกผี เป็นวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ที่หาอ่านได้ยาก แม้ในหนังสือฉบับพิมพ์แรกจะไม่ปรากฏชื่อแต่ง แต่ก็สามารถสันนิษฐานได้ว่าเป็นผลงานของครูเหลี่ยมเพราะผลงานเรื่องพนันชมเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายอยู่แล้วว่าเป็นผลงานของครูเหลี่ยมหรือหลวงวิลาศปริวัตร อีกทั้งมีเนื้อหาสอดคล้องกับ *กล่อมครรภ์* ซึ่งเป็นผลงานวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลี่ยมที่มีชื่อเสียงมากที่สุด *กล่อมครรภ์ พนันชม พรหมจารีย์ ดรุณีประวัติ* เป็นชื่อผลงานของครูเหลี่ยมที่มีความคล้องจองกัน

และเป็นที่จดจำในสังคมไปแล้วว่าเป็นกลุ่มผลงานวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลี่ยม แต่ควรมีการอธิบายเพิ่มเติมด้วยว่าหนังสือทั้ง 4 เล่มนี้ไม่ได้เป็นวรรณกรรมภาคต่อกันทั้งหมดดังที่เคยเข้าใจกันในอดีต โดยมีเพียง *กล่อมครรภ์*และ*พนันชม*เท่านั้นที่มีเนื้อหาต่อเนื่องกันอย่างชัดเจน

พนันชม มีเนื้อหาแบ่งออกเป็น 4 บท ได้แก่ บทที่ 1 “การพนันเปรียบตัว” บทที่ 2 “เมนเด็นเฮ็ด (หัวพรหมจารี)” บทที่ 3 “อุบายจดหมายลวง” และบทที่ 4 “ยาทาพาพอง” โดย *พนันชม* เป็นภาคต่อของ *กล่อมครรภ์* เนื่องจากมีเนื้อหาเชื่อมโยงต่อเนื่องกันอย่างชัดเจน แต่สามารถอ่านแยกเล่มหรือรวมกันก็ได้ดยไม่กระทบต่อความเข้าใจในเนื้อหา ส่วน *ปลูกฝี* เป็นวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ขนาดสั้นของครูเหลี่ยมที่มีการค้นพบใหม่ มีเนื้อหาสั้นเพียง 3 หน้ากระดาษเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม วรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลี่ยมสะท้อนให้เห็นลักษณะสำคัญของวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ยุคแรกในสังคมไทยว่าเป็นวรรณกรรมที่มีที่มาจากการแปลวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของอังกฤษ ครูเหลี่ยมเป็นผู้แปลผลงานเหล่านี้มาสู่ภาษาไทย ซึ่งสันนิษฐานได้ว่าครูเหลี่ยมมีความคุ้นเคยกับวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของอังกฤษเป็นอย่างดี เนื่องจากเคยได้เดินทางไปศึกษาต่อในประเทศอังกฤษอยู่ระยะเวลาหนึ่ง วรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลี่ยมเริ่มได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในช่วงทศวรรษ 2450–2460 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สังคมไทยเริ่มมีความเปิดกว้างต่อประเด็นเรื่องเพศในระดับหนึ่ง (Tailanga, 2014, pp. 44–45) บริบททางสังคมไทยขณะนั้นอาจเป็นปัจจัยสำคัญที่เอื้อให้ครูเหลี่ยมเลือกแปลวรรณกรรมเร้ากามารมณ์จากอังกฤษมาเผยแพร่เป็นภาษาไทย แม้ว่ายังคงมีข้อจำกัดด้านกฎหมายที่ควบคุมการตีพิมพ์หนังสือประเภทนี้อยู่ก็ตาม การตีพิมพ์เผยแพร่วรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลี่ยมสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของสังคมไทยในช่วงเปลี่ยนผ่านสู่ความเป็นสมัยใหม่ได้เป็นอย่างดี ซึ่งการรับรู้และการพูดถึงเรื่องเพศเริ่มปรากฏในพื้นที่สาธารณะมากขึ้นผ่าน

งานวรรณกรรม สิ่งที่ควรศึกษาเพิ่มเติมในอนาคตคือการศึกษาวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ยุคแรกในสังคมไทยผ่านกรอบประวัติศาสตร์ วรรณกรรมศึกษา และเพศศึกษา เพื่อทำความเข้าใจบทบาทของงานเขียนประเภทนี้ทั้งในฐานะข้อมูลทางประวัติศาสตร์และพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่สะท้อนเรื่องเพศในสังคมไทย การศึกษาดังกล่าวจะช่วยขยายกรอบความเข้าใจต่อประวัติศาสตร์วรรณกรรมไทยให้ครอบคลุมวรรณกรรมที่หลากหลายประเภทมากยิ่งขึ้น

References

Changsupan, M. (2017, 28 December). Talui London, the white-covered book that unravels some mysteries of erotic literary history. *The Momentum*. https://themomentum.co/old-thai-erotic-books/.

Eawsriwong, N. (1995). *Plaids, sarongs, underwear, etc.: On tradition, transformation, and everyday cultural meanings*. Matichon.

Flat 14. (2018, 4 September). *A brief, uncensored narrative summary of the sexually suggestive content in the rare book series "Klom Khan" by Kru Liam, drawn from Talui London* [Status update]. Facebook. https://www.facebook.com/share/p/178XstByNN/.

Hannapha, A. (1966). *Prakaipruk (Morningstar)*. Khlangwitthaya.

Kanchanakaphan, S. (1980). *80 years in my life*. Bunditkanpim.

Limapichart, T. (2016). How pornographic is 'Porn'?: The formation of concepts and debates on obscenity in Thailand during 1917–1947. In S. Chotiudompant (Ed.), *Debating values, history and criticism of Thai literature* (pp. 183–219). The Thailand Research Fund.

Matichonweekly. (2018, 29 August). *The first edition of Klom Kan*. [Image]. https://www.matichon.co.th/weekly/column/article_53677

Naisamran. (2002). *Khwam Mai Phayabat (No Vendetta)*. Dokya.

Na Pomphet, W. (1999). *Writers, artists and Thai society*. Sangdao.

Panan Chom Lae Reung Pluk Fee (Gambling & Admiration, and Inoculation). (n.d.).

Plainoi, S. (2002). Kru Liam, the first Thai novelist. In A. Jantharamphorn (Ed.) *Khwam mai phayabat (No Vendetta)* (pp. [66–03]). Dokya.

Princess Maha Chakri Sirindhorn foundation. (2017). *Thai literature directory volume 4: Thai literature in the Rama VI era*. Princess Maha Chakri Sirindhorn foundation.

Raphiphatthanasak. (1909). *Criminal code, volume II: commentary*. Lahutod publishing.

Satawethin, C. (1974). *History of the Thai novel*. Bannakit.

Soiphet, N. (2018, 14 December). *"On Wannakam Choh Chae Novel", The history of printing in Thailand, whose existence cannot be denied, traces its origins to this individual: Kru Liam* [Status update]. Facebook. https://www.facebook.com/share/p/16DvDXh4XJ/

Srisuwan, A. (2018a). Klom Kan: When Kru Liam tore up the ghost-repelling talisman and introduced sexuality and eroticism to Soothe Thai society in the 1910s–1920s. In P. Saengthong (Ed.), *Ambiquity, doubt, boundaries and frontiers in the humanities* (pp. 65–111). Siamparitut.

Srisuwan, A. (2018b). The sound of wet zone: coitus, middle class, lower class and the houses of sexual desire (1940s-1950s). *Thammasat journal of history*, 4(2), 121–191. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/thammasat_history/article/view/110948

Tailanga, S. (2014). Sexuality and desire: Kru Liam and the Thai erotic novel. In S. Tailanga & N. Prasannam (Eds.), *Reaping the harvest in the unknown fields: History of contemporary Thai literature from contemporary perspectives* (pp. 32–46). Office of contemporary art and culture.

Thanomsasana, S. (2015). Origin of Thai modern fiction: On relation of intellectual context to form of fiction. *Journal of social sciences and humanities research in asia, 21*(2). 133–190. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/psujssh/article/view/43386.

The penal code of Siam R.S. 127. (1908, 1 June). *Thai government gazette*. 25 special editions. 206–287.

The royal institute. (2002). *The royal institute English–Thai dictionary of literary words*. The royal institute.

The royal institute. (2017). *The royal institute English–Thai dictionary of literary words (revised edition)*. The royal institute.

Thewes, S. (1986). A love dream: The legend of Thai pornographic literature. *Fueang Nakhon magazine: Ban Mai Ru Roi edition, 2*(2), 107–113.

Warathorn, S. (1976). *A history of Thai novel writing from the beginning to 1932*. The foundation for the promotion of social sciences and humanities textbooks project.

Watcharasatian, Y. (1963). *The history of Thai literature and writers*. Praepittaya.

Authors

Tapakorn Klinhom

Independent Scholar

E-mail: tapakornklinhom@gmail.com